

ŞAHİDE ve ABDURRAHMAN YÜKSEL

Şâhide Yüksel'in Kastamonu Lâhikasında adı geçiyor ve "Hanımlar Rehberi"nde bir şiiri var. Aynı bölgenin evladı olan Bayram Yüksel ile Şâhide Yüksel'in nesebî bir akrabalıkları yok. Fakat Şahide Hanımın damadı Kemal Ural; 'Bayram ile çok iyi, çok yakın görüşürdük' diyor.

Ege Bölgesinde hanımların gruplar halinde Afyon taraflarına bir ahlaya ziyarete gittiklerini hep duyardım. Onun kemalâtından, faziletinden, velayetinden, Risale-i Nur'a vukufiyetinden, hizmetlerinden, Üstad Bediüzzaman ile ilgili hatıralarından hep bahsedilirdi. Kimdi bu hanım... Hep merak ederdim... Bu tecessüsüm hep devam etti... Tâ ki damadı Kemal Ural'ı tanıyınca kadar... 2009 Kasım ayında İstanbul'da evinde ziyaret ettiğimiz Kemal Ural ağabey bütün şifreleri çözdü... Kendisinde, kardeşi Atif Ural ve kayınvalidesi Şâhide Yüksel hakkında yüzlerce sorumuza cevaplar bulduk... Bilgiler, hatıralar, fotoğraflar, kitaplar, dergiler aldık Kemal ağabeyden... Kemal ağabeye ve muhterem eşi Şâhide Anne'nin kızı Ülker Hanım'a çok teşekkür ediyorum.

Şâhide Yüksel Posoflu Şair Âşık Zülâlî'nin kızıdır

Şâhide Yüksel Hanım, 1921 yılında Afyon'un Selimiye köyünde dünyaya geldi. Babası Posoflu Âşık Yusuf Zülâlî, annesi Bedriye hanımdır.

Asıl adı Yusuf Kökten olan Yusuf Zülâlî 1873 tarihinde Kars'ın Posof ilçesine bağlı Suskap köyünde doğmuştur. Oniki yaşında şiir yazmaya başlayan Zülâlî küçük yaşında bölgenin ünlü bir halk şairi olmuştur. İstanbul'da ağabeyi Müderris Hasan Efendiden Arapça ve Farsça öğrenen Yusuf Zülâlî, 1893'de Bursa'ya giderek Hamidiye Ziraat Mektebinden mezun olmuştur.

Şairliğin yanı sıra gazetecilik, öğretmenlik ve imamlık da yapan Zülâlî, bir ara Azerbaycan Milli Harekâtını desteklemek için Bakü'ye gitmiş ve orada muallimlik yapmıştır. Aynı yıllarda Türkistan'a da gider... Semerkant'ta bir camide verdiği ateşli hutbeden sonra, Rus ajanları tarafından hırpalanarak bir fırıncının himayesinde unlu elbiselerle Bakü'ye kadar getirilmiştir.

Âşık Zülâlî Daha sonra yurduna döner, fakat memleketini terk etmeye mecbur kalır. Bursa, Afyon, Eskişehir derken 93 harbi muhacirlerinden dokuz ailenin kurduğu Afyon'un Selimiye köyüne yerleşir. Selimiye Köyü, Isparta-Afyon-Eskişehir yolu üzerinde olup, Emirdağ ve Bolvadin'e çok yakındır. Şâhide Hanım bu köyde dünyaya gözlerini açmıştır. Âşık Zülâlî'nin doğduğu köyün adı 'Suskap' iken, Devlet tarafından hatırasına binaen 'Zülâlî Köyü' olarak resmen değiştirilmiştir.

Şâhide Yüksel'in annesi Bedriye Hanım ise; kocası Zülâlî gibi gözünü budaktan

sakınmayan yiğit ve güçlü bir kadındır. Yabani atların sırtına atlayıp, saatlerce tarlada koşturduğu ve onları çeşitli yöntemlerle terbiye ettiği söylenir.

Şâhide Yüksel'in babası ve annesinin ortak özellikleri ise son derece dindar, cömert, iyiliksever ve hoşsohbet oluşlarıdır.

İşte Şâhide Hanım böyle mümtaz iki şahsiyetin çocuklarıdır... O bir hayr-ül haleftir... Şâhide Hanım 16 yaşında iken, 1937'de Emirdağ'da öğretmenlik yapan Abdurrahman Yüksel Bey ile evlenir... Ülker, Tuncer ve Said adlı üç çocukları olur.

Şâhide Anne iyilik, sabır, tevazu, sevgi, misafirperverlik ve ibadet dolu bir hayat sürdürdü... Afyon, Bolvadin, Emirdağ, Şuhut, Eskişehir, Çifteler, Isparta ve İstanbul gibi merkezlerde ikamet etti... Hayatı boyunca ikamet ettiği yerler ile yakın il ve ilçelerde hanımlara rehberlik yaptı...

Bediüzzaman: Sen Şâhide misin?

Bediüzzaman Hazretleri, Kastamonu'da iken yazdığı bir mektupta, Isparta'daki hanım talebelerini örnek göstererek, hanım hizmetlerinden bahsediyor. Mektupta adı geçen hanımlardan birisi Şâhide Hanım, diğeri de Hafız Ali ağabeyin zevcesi Ümmühan[1] hanımdır. Şöyle diyor Üstad:

"Hâfız Ali'nin mektubunda yazdığı Ümmühan ve Şahide değerinde, burada Risale-i Nur'a bütün kuvvetiyle çalışan çok hemşirelerimiz var. Meselâ Âsiye, Sâniye, Ulviye, Lütfiye, Aliye gibi Risale-i Nur'un şakirdleri, oradaki hemşirelerine ve kardeşlerine selâm ve dua ediyorlar." (Kast. L. 153) Mektuptan anlaşılacağı gibi Şâhide Hanım'ın Risale-i Nur ile alakası Üstad daha Kastamonu'da iken başlamıştır...

1943 Denizli Mahkemesinden beraat eden Üstad Bediüzzaman, 1944 sonlarında Ankara'dan gelen bir emirle Emirdağ İlçesine ikamete mecbur edilir. O sırada Şahide annenin eşi Abdurrahman Yüksel Bey Afyon'un Bolvadin ilçesinde öğretmenlik yapıyordu. Bir ara Emirdağ'a tayini çıkar ve orada Şâhide hanımla ağabeyinin yanında tanışır ve sonra izdivaç gerçekleşir.

Şahide annenin içinden bir ses, bu büyük insanı, Bediüzzaman Hazretlerini görmek için fısıldar. Şahide hanım o sırada 26-27 yaşlarındadır. Saatlerce Bediüzzaman'ın geçtiği yollarda bekler. Fakat onu görmek bir türlü kısmet olmaz. Bu durum aylarca sürünce, sonunda eşi Abdurrahman Bey hanımına çıkarır ve onu ailesinin yanına Eskişehir-Çifteler'e gönderir. Ancak birkaç gün sonra garip bir şey olur; Bediüzzaman'ın bir talebesi Abdurrahman Bey'in öğretmenlik yaptığı okula gelerek Üstad'ın kendisi ve Şâhide Hanımla görüşmek istediğini bildirir. Abdurrahman Bey de Bediüzzaman'a muhabbet duyuyordu aslında. Şaşkınlık içinde Çifteler'den hanımını getirmek için garaja gider. Garajda bir kez daha şaşırır; elinde çantasıyla karşısında hanımını bulur.

Üstad'tan gelen bu haber üzerine, belirlenen günde Abdurrahman Bey ve eşi Şâhide

Hanım, Eskişehir yolunda Bediüzzaman'ın gelmesini beklemeye başlarlar... Üstad'ın arabası gelir; Bediüzzaman inmeden: "Sen Şâhide misin?" diye sorar. "Evet" cevabını alınca: "Birkaç yıl önce bana ihtar edildin, haberini aldım, seni kız kardeşim Âlime Hanım'ın yerine kabul ediyorum ve senin sülaleni kendi sülalem kabul ediyorum. Sana hanımlar arasında yapacağın hizmetleri veriyorum" der. Ayrıca isminden dolayı "Sen Allah'ın şahidisin" diye iltifatta bulunur. Kur'an okumayı bilmediğini söyleyen Şâhide hanıma Üstad: "Bilirsin, öğrenirsin" diyerek teşvik eder. Şâhide Hanım Bediüzzaman Hazretlerinin elini öpmek ister fakat Üstad müsaade etmez. Son olarak: "Benimle görüşmek isteyen hanımlarla sen benim yerime görüşürsün" der.

Böylece, yirmialtı yaşlarında iken, Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerini gören Şâhide Yüksel'e Bediüzzaman tarafından, "Hanımlara irşad ve rehberlik" görevi verilmiş olur.

Şâhide Hanım bu vazifenin mesuliyetini nasıl taşıyacağını düşünür ve kendisini yetersiz görüp üzülür. O günlerde hissiyatını şu mısralara dökmüştür:

İnce ince ezilirim

Bir sıraya dizilirim

Yazı bilmem Nur Üstadım

Gayet ona üzülürüm

Gaflet ile çalışmadım

Haksız yere konuşmadım

Okumak bir büyük devlet

Bu devlete kavuşmadım

Arş-ı Âlâda gezeyim

Verin nefsimi ezeyim

Bana dua et Üstadım

Ben de okuyup yazayım

Şâhide Hanım zeki bir kadındır. İlkokul mezunu olmasına rağmen kısa sürede eşi Abdurrahman Yüksel'den Kur'an ve Osmanlıca'yı öğrenir ve bilhassa Risale-i Nur Külliyyatını okuyup kendini yetiştirir. Artık evi bir okul haline gelmiştir. Emirdağ, Bolvadin kadınları evini dolduruyor, dünyevî ve uhrevî, onlara derman olmaya

çalışıyordu. Artık evi bir “Medrese-i Nûriye” olmuştu...

Bir süre sonra Abdurrahman Bey’in tayini tekrar Bolvadin’e çıkınca, “Emirdağ’ı değil, ömür dağdır, Said-i Nursi’nin mesken bağıdır” dediği Emirdağ’dan ayrılmak ona çok zor gelir. Bediüzzaman Hazretlerinin Emirdağ-Isparta seyahatlerinde yol Bolvadin’den geçtiği için Şâhîde Hanım Üstad’la yolda çok defa görüşür... Üstad arabadan inmez, Şâhîde anneye söyler; O da sadece “Evet, evet, evet” diye cevap verirdi...

Zeki, mütevazı ve ikna kabiliyeti çok yüksekti.

Şâhîde anneyi çocukları şöyle anlatmaktadırlar:

Şâhîde annemizin âile içindeki en önemli vasfı, birleştirici oluşuydu. Yalnız eşi ve arasında değil, tüm akrabaları arasında birliği ve dayanışmayı sağlayan manevî bir etkiye sahipti. Çok zeki ve fikir üreten bir insandı. Ancak zekâsını ve düşüncelerini ailesinin yararına kullanırken, eşinin psikolojisini de dikkate alır, hiçbir şekilde onu rahatsız etmeyecek şekilde dolaylı olarak konuya yaklaşır, sanki kendi fikri değil de eşinin düşüncesi imiş gibi bir tavır takınırdı.

Eşine bir kusur etmezdi. Kırılma bile karşılık vermezdi. Çocukları çok sever, onları sevindirmekten hoşlanırdı. Onlara dini hikâyeler anlatmaya bayılırdı.

Misafire ikram ve hizmette çabuk ve kusursuz olmaya dikkat ederdi. Ölüm döşeğinde bile olsa kendisini ziyarete gelenlere ikram için yakınlarını işaretle uyarmaya çalışırdı. Mütevazıydı, hep kendini kusurlu görür başkalarından dua isterdi.

O, sözleriyle kimseyi incitmez, kimsenin kusurunu ve günahını yüzüne vurmazdı. Vermek istediği mesajı, başka olaylar üzerinde durarak iletirdi. Her kültür düzeyinde kadınlarla diyalogu kusursuzdu. Herkesin seviyesine göre konuşurdu. Bilgili ve iyi bir hatipti. Ancak gururu hiç sevmez kendini diğer insanlardan daha günahkâr görürdü. İkna kabiliyeti çok yüksekti.

Şâhîde Anne evliya idi

Ziraat Yüksek Mühendisi Kemal Ural ağabey, Şâhîde Anne’nin kızı Ülker Hanım’la evlidir. Bu izdivaç, Ülker Hanım Bolvadin’de ailesiyle ikamet ederken, 1956’da Üstad Hazretlerinin rızası ve duasıyla gerçekleşir.[\[2\]](#)

Kayınvalidesi Şâhîde Anneyle ilgili bir hatırasını şöyle anlatıyor Kemal Ural:

Şahide Yüksel benim kayınvalidemdir. Aslında Üstad’a ziyaretlerinde köşe bucak kaçardı. Şahide hanım evliya idi herhalde. Bununla ilgili çok enteresan bir hatıramı anlatayım:

Görevim icabı Lâdik'teyim. Bizim orada bağlı olduğumuz şeker fabrikası Suluca'dadır. Fabrika yapılmış, fabrikayla birlikte bir de cami yapılmış, döşenmiş... Fakat nedense yıllardır ibadete açılmıyor... Kaç sene geçmiş onu bilmiyorum...

Çok sert bir kış günü oradaydım. Ziyaret maksadıyla, Bölge şefinden caminin anahtarını aldım... Belki de ilk defa ben açıyordum... Minareye çıktım... Şiddetli rüzgâr, sanki uçuracak beni. Orada ağlayarak, Bilâl-i Habeşi'yi hatırlayarak bir ezan okudum... Tahdis-i nimet tarzında anlatıyorum bunları. Ve sonra minareden indim, camiyi kilitleyip, anahtarı getirip verdim... Tekrar geldim Lâdik'e... 5-6 gün sonra Şâhide Anneden bir mektup geldi: 'Kemal seni rüyada gördüm, Bilal-i Habeşi'nin oğlu olmuştun' diyordu... Yani... Bunlar izah edilemeyen şeyler...

Şahide anne, Emirdağ'da ikameti sırasında evinin avlusunda, sitem ederek tavuklara sesleniyor, diyor ki; "Yumurtlamıyorsunuz ki pandispanya yapıp Üstada götürüyüm... Tam o sırada bir tavuk çığılık çığığa odunların arasından fırlayıp çıkıyor... Bir de bakıyor ki, orada bir sürü yumurta birikmiş... Gereken yapılıyor, Üstada yetiştiriliyor ve tabii sembolik ücreti alınıyor.

Gelini Şerife Yüksel anlatıyor: "Bir gün salonda otururken aniden pencerenin etrafına çok sayıda güvercin doldu. Bu alışılmadık bir olaydı. Şâhide anne birdenbire mahzunlaştı ve fısıltı halinde "Urfalı Teyze'yi kaybettik, Allah rahmet etsin" dedi. Ertesi gün dostlarından Urfalı Hatice Yıldız Teyze'nin vefat ettiği haberi geldi.

Şule Yüksel Şenler de Şâhide Anne'nin tedrisinden geçmiştir

Şâhide Anne'nin irşad çalışmalarına parlak bir örnek: Şûle Yüksel Şenler...

1969 senesinden itibaren bütün Türkiye'de seri konferanslarla hanımlara hitap ederek irşad vazifesi yapan, bilhassa başörtüsü hususunda öncü isim Şûle Yüksel Şenler Hanım da Şâhide Anne'nin tedrisinden geçmiştir. Hâdisenin hikâyesi şöyle:

Daha evvel Nur Risalelerini elde edip okumaya başlayan Şûle hanımın ağabeyi Üzeyir Şenler, bu kitapları okuduğu için hapse atılır. Hapishaneye ziyarete giden Şâhide Anne orada Şûle Hanım ve annesi ile karşılaşır. "Ne mutlu böyle imanlı bir çocuğunuz var" diyerek onlara sarılır, sıcak sözleriyle, samimiyetiyle onları etkiler... Şâhide Anne orada onları derslere de davet eder...

Şâhide Anne toplantıya gelmeleri halinde, Şûle Hanım ve annesine nasıl davranılması gerektiği konusunda diğer hanımları uyarmış; sevgiyle kucaklamalarını, kıyafetleriyle ilgili herhangi bir eleştiride bulunmamalarını, kendilerine değer vermelerini tavsiye etmiştir...

Bu hidayet destanının geri kalan kısmını Şûle Yüksel Hanımefendiden dinleyelim:

"İslamî hakikatlerden mahrum bulunan âilelerden biri de bizim ailemiz. Ben asrın icaplarına uygun bir hayat süren böyle bir ailenin ortamında yetiştim. Ailemizin

içinde tahkiki iman dersleriyle, imanını kurtaran namaz kılan tek fert, lise çağındaki ağabeyimdi. Ne var ki düzenin devamlı bozuk telkinleriyle -ben de dâhil- annem, babam, hepimiz onu kara bir yobaz olarak görüyorduk. O, bıkmadan, usanmadan okuduğu nurlu eserlerden bize bahsetmek istedikçe daima karşı çıkar, kendisini dinlemek dahi istemezdik.”

Şûle hanım şöyle devam ediyor:

“Ağabeyimin arkadaşlarından birisinin annesi, beni bir gün hanımlar arası dini bir toplantıya götürdü. Eski, ahşap bir evin büyücek bir odasında on beş-yirmi civarında hanım toplanmıştı. Geleneksel bir şekilde başlarını örtmüş doğulu iki genç kız ile orta yaşlı bir hanımın dışında hepsi yaşlıydı. Hepsinin de başında sakız gibi bembeyaz namaz örtüleri vardı. Bu hâl onlara melekî bir görüntü vermekteydi. Nûrani simaları ışıltılı, pırıl pırıl ve alabildiğine huzurluydu. Görmüş olduğum bu tablo karşısında adeta büyülenmiştim.

“Onlarsa bir yandan sevgi, bir yandan da hayret ve taaccüple bakıyorlardı bana.. Kılık kıyafetimden dolayı hayatımda o güne kadar utanç duyduğum ve ezildiğim bir günü hatırlamıyorum. İçlerinde orta yaşlı olanı, iman esaslarını anlatan bir kitap okuyor, diğerleri dinliyordu. Fakat kitaptaki ifadelerin birçoğu Arabî-Farisî olduğundan, dinleyenlerin çoğu uyur gibiydiler. Bir ara kitabı okumam için bana verdiler. Arabî-Farisî ibarelere vukufiyetim sebebiyle kitabı hem okuyor, hem de açıklamalarda bulunuyordum. Böylece uyuyanların hepsinin gözleri açılmış, can kulağı ve zevkle dinlemeye başlamışlardı.

“Ben ise bambaşka bir âlemde hissetmekteydim kendimi. Hûriler misali, bembeyaz örtülü bu küçücük hanımlar cemaati içinde, nurlu iman hakikatlerinin dile gelişi ile ruhum, kalbim, beynim, aklım, fikrim, damarlarım hâsılı içim ve dışımla bedenimin her zerresi adeta yavaş yavaş uyanıyor ve nurlanıyordu. Yıllardır sinsice, bir ahtapot gibi benliğimi saran inkâr, isyan, şirk ve tuğyan duyguları bu nurani pınarda yıkanıp paklanıyordu.

“Daha sonraları bu toplantılara annemle birlikte devam ettim. Artık âilemizin ufkunda hidayet kapıları açılmıştı. Hepimiz birer birer, ama oldukça çekingen ve ezik bir haletle bu kapılardan geçiyor, Kevser Şarabı lezzetindeki hidayet şerbetini yudum yudum içiyorduk.”

Şûle hanımın bahsettiği orta yaşlı hanım Şâhide Anneydi. Okuduğu kitap Risale-i Nur Külliyyatındandı. Şûle Hanım’ın kalbini dini eserlere ısındırmak amacıyla “kızım sen tahsillisin, biz cahiliz, sen okuyup anlatırsan daha iyi anlarız” diyerek kitabı Şûle Hanım’a veren de o idi...

İmana fedakârane hizmet eden bir hanımın manzumesidir

Şâhide Hanım çocukluğunda babasından kendisine şiir yazmayı öğretmesini istemiş... Âşık Zülâli kızının bu isteğine şöyle cevap veriyor: “Kızım şiir öğrenilmez, o

içten gelir.” ve Şâhide Hanım pek çok şiir yazar. Yazdığı şiirler Allah aşkı ile doludur... İkâmet ettiği yerlerde şiirlerin çoğu kadınların dillerinde ilâhi olarak dolaşmaktadır. Bir şiirini Üstad Hanımlar Rehberine koymuştur. Şöyle ki:

(İmana fedakârane hizmet eden bir hanımın manzumesidir.)

Risale-i Nur Müellifi Üstadım Hazretlerine!

Manevî Nur kılıcını almış eline

Vuruyor münafıkların baş ve beline

Her söylediği hikmet olan Üstadımın

Mevlâm ilim vermiş o nur diline

Bu nasıl ateştir böyle yakıyor

Kavrulup dumanı göğe çıkıyor

İman, Kur'an dersi veren Üstadımın

Kaleminden âleme nurlar akıyor

İman yolunda canını feda eylemiş

Bu Şahide şimdiye dek neylemiş

Sahih olan hadîs ve işaretlerle

Resul onun geleceğini söylemiş

Talebelerine Üstad "Durmayın" diyor

"Münafık sözüne uymayın" diyor

Fâni ile fena ile ilgisi yoktur

"Bana fâni şeyler sormayın" diyor.

Şahide durma böyle

Hakk'ı her yerde söyle

Risale-i Nurlarla

İmana hizmet eyle

Nur definesi kazdır

Nurları okut yazdır

Vaktini boş geçirme

Çünkü ömür pek azdır

Okuduğun Nur olsun

Kalbine Nurlar dolsun

Nurlar'ı okumakla

İmanımız kurtulsun

Gözleri nur saçıyor

Kalblerde gül açıyor

Nur'un hakikatından

Münafıklar kaçıyor

Kardeşler hep ağlıyor

Üstad'a bel bağlıyor

Nurlardaki hakikat

Derya gibi çağlıyor

Kalblerimiz hep uyur

Üstadım dua buyur

Ömrümüz tükenmeden

Bize imanı duyur...

Nurcu Hanımlar Namına

Çok kusurlu

Şahide

Vefatı

Şahide anne, bir seher vakti 5 Şubat 1984'de saat 05.05'de İstanbul-Suadiye'deki evinde vefat etti. Tam o anda İstanbul'da, Afyon'da, Eskişehir'de bütün dost ve sevdiklerinin zilleri, telefonları bilinmez bir şekilde çalınıyor... Kapılar açılıyor ama dışarıda kimseler yok... Şâhide Anne'nin kabri Karacahmet Mezarlığındadır.

Şahide anne sabah namazlarından sonra uyumaz. Evinin küçük balkonunda güneş doğana kadar Kur'an okur ve zikir yapardı. Balkonun baktığı bahçede biri kavak diğeri ceviz iki büyük ağaç vardı. Kuşlarla dolu bu ağaçlar da adeta cıvı cıvı bu zikre katılırlardı.

Şahide annenin vefatından kısa bir süre sonra bu ağaçlar kurudu. Kavak ağacı kible istikametine, ceviz ağacı ise Şahide annenin oturduğu apartman dairesinin üzerine devrildi..

[1] Ümmühan Hanım, İslamköylü Hafız Ali ağabeyin zevcesidir. İsmi "Ağabeyler Anlatıyor 3" kitabında Hafız Ahmed Lütfü Sönmez'in hatıralarında geçmektedir.

[2] Kemal Ural, Risale-i Nur'ları Ankara'da yeni harflerle matbaada ilk defa tab ettiren rahmetli Atif Ural'ın ağabeyidir. Kemal Ural'ın kendi hatıralarını ve Şâhide Anne'nin kızı Ülker Hanımla izdivacının hikâyesini ve Atif Ural'ın hatıralarını bu kitap içinde kendi başlıkları altında bulacaksınız...

(bk. Ömer ÖZCAN, Ağabeyler Anlatıyor-IV)

Şahide Yüksel 1921'de Afyon'da doğdu. Babası Üstada çok hürmeti olan bir zattı. Seksen dört yaşlarında vefat ederek Eskişehir Çifteler'de defnedildi. Annesi ise Artvinlidir. Şahide Yüksel İstanbul'da vefat etti. Abdurrahman Yüksel 1911'de Bolvadin'de doğdu. Uzun yıllar öğretmenlik ve başöğretmenlik yaptı.

Hanımlar Rehberi'ndeki,

"Şahide durma böyle,
Hakkı her yerde söyle.
Risale-i Nur'larla,
İmana hizmet eyle."

mısralarını okuyup hislendiğimiz Şahide Yüksel Hanımefendi ve beyi Abdurrahman Yüksel de şahidi oldukları ulvi anıları terennüm ettiler. Şahide Yüksel, Kafkas ikliminden Anadolunun sinesine esen bir yel gibi, yağın rahmet gibi, Emirdağ, Bolvadin ve Eskişehir'de; Florya'da ve Erenköy'de ikamet ettikten sonra Hakk'ın rahmetine kavuşmuştur.

Hatıralarını şöyle anlatmıştı:

"Benimle görüşmek isteyenler seninle görüşsün"

"Günlerce Emirdağ yollarına çıkar, Üstadı bir defacık görebilmek için beklerdim. Ne zaman geçecek diye gözlerim hasretle yollarda kalırdı. Emirdağ'ın Suvermez beldesi civarında rahmet suyunun arzusıyla beklerdim. Babam Eskişehir Çifteler'de imamdı. Beyim Abdurrahman Yüksel bir defasında üç ay yollarda beklediğimi duyunca bana kızdı. Sonra Üstad haber göndermişti. **'Beraber Eskişehir yoluna gelsinler'** diye. Üstad Suvermez yoluna atlı faytonla giderdi. Bey, *'Gözün aydın, Bediüzzaman seni çağırıyor.'* diye müjdeyi vermişti bana. Sonra Üstad'ın arabası geldi. Üstad, **'Sen Şahide misin?'** diye sordu, *'Evet'* diye cevap verdim. Elini öpmek istedim, kadınlara hiç elini vermediği için, ancak cübbesinin üzerinden kolunu öpebildim. Bana dua etti, iltifat etti. **'Kızkardeşim Alime Hanımın yerine seni kabul ediyorum'** diye buyurdu. Ben Kur'an-ı Kerimi okumayı bilmiyordum. **'Bilirsin, öğrenirsin'** diye şefkat etti. Daktilo ile Küçük Sözler'i yazmamı söyledi. **'Benimle görüşmek isteyenlerle, sen benim bedelime görüşürsün'** dedi. *Daktiloda yazacağım Küçük Sözler'i gençlerin okuyabileceğini söyledi.*

"Kızımın evliliğinde Üstad'ın ilgisi"

"Bizim kızı, Ülker'i gelip isteyen hanımlar olurdu. Ben gidip durumu Üstada arz edince Üstad kızardı. **'Ben dünya ile alakalı değilim, beni dünyaya baktırmayın.'** derdi. Bazen, **'Bir erkeğe esir olmasın, kendi kazancıyla kendini idare etsin, keşke okutsaydı.'** dedi.

"Atıf ile M. Kemal'in anneleri gelip kızım Ülker'i istemişlerdi. Sonra bu hanımlarla Üstada gittik. Zübeyir Gündüzalp tek tek bizi içeriye aldı. Üstad, **'Ben onu üç sene evvel Kemal'e vermiştim.'** diyerek ellerini açıp, dua etmişti. Şeytan araya girmesin diye Üstad mesele ile alakadar oldu, teveccüh etti. **'Kemal, Atıf'tan geri kalmaz, verin.'** dedi. Atıf'a Nurları Kemal tanıtmıştı. **1957** senesinde olan bu hadiseden sonra, Üstad bizim damadımız olan Atıf'ın ağabeyi M. Kemal Ural'a iltifat

eder, **'Sen benim damadımsın'** diye teveccüh ederdi.

"**Kaside-i Bürde** okumak istiyordum. Üstad'dan izin almam lazımdı, izinsiz yapmak istemiyordum. Üstad, **'Bizim dualarımız, virdlerimiz var, bize kafidir.'** dedi. Sonra, **'Bu mesele için izne hacet yoktur, isteyen okusun'** demişti. Zaman zaman ziyaretine Ülker de giderdi.

"Üstad bizim evi şereflendirdi"

"Kemal Ural Isparta'ya ziyaretine gitmişti. Bayramda, Üstad'ın Bolvadin'e geleceğini haber verdi. Bayramda Bolvadin'e, bizim eve geldi. Çok kalabalık olmuştu. Üstad arabadan inmedi. Abdurrahmanla Kemal'i arabaya aldı. Kemal, bizim Tuncer'e fotoğraf makinasını vererek Üstad'ın resimlerini çekmesini istemişti. Kendisi Üstad ile konuşurken Tuncer iki resim çekti.

"**1948**'deki Afyon hapsinde Üstadı ziyarete giderdik. Fakat bizi görüştürmezlerdi, izin vermezlerdi.

"Bir gün görüşebilmek için eski elbiseler giyerek, kendime çamaşırcı şeklini verdim. O sırada Üstad pencereye çıktı, ancak öyle ziyaret edebildim. Üstad bana, **'Emirdağ'daki hanım hemşirelerim yerine kabul ediyorum'** diyerek bir çarşaf, bir de çay göndermişti.

"Bir gün de mahkemeyi dinlemeye gitmiştim. Jandarmaya, *'Hoca Efendi nerde?'* diyerek sordum. O gösterince Üstad selam verdi. Bana, **'Hiç durma, hemen git'** diye işaret etti.

"Sanatım, iman kurtarmak"

"Mahkeme esnasında hakim Üstada, *'Sanatın nedir?'* diye sorunca, **'Benim sanatım iman kurtarmak, din kardeşlerimin imanları tutuşmuş yanıyor.'** diye cevap verdi.

"Ayrıca hakim, sanki kendisi din adamı imiş gibi, *'Neden sakal bırakmıyorsun? Niçin hiç evlenmedin?'* diye sualler sordu. Üstad ise, **'Hapse girince siz kesmeyesiniz diye sakal bırakmadım: evlenmek sünnetini yerine getirenlerden bazıları dokuz farzı terk ettiler.'** diye cevap verdi.

"Mahkemeye gelip giderken Ceylan'la ellerini kelepçelemişlerdi.

"Urfa'ya gidip vefat etmezden bir hafta evvel ziyaret etmiştim. Sonra hasta olarak selam bırakmış ve gitmişti.

"Kur'an'ı, Nurları ve şiir yazmayı Üstadı ziyaretten sonra öğrendim"

"Babam şairdi, bana da şiir yazmayı öğretmesini istediğim zaman, *'Bu iş öğretilmez,*

insanın kalbine doğar' derdi. Dedemiz de Posoflu halk şairi Yusuf Zülali imiş. Üstadı görüp de ziyaret edince hem Kur'an'ı hem de Nurları okumayı öğrendim, Üstad'ın ilhamıyla şiir yazmaya da başladım.

"Bir gün, Üstadı görememenin elemiyle řu mısraları kaleme almıştım:

*"Diktim kapına gözümü
Yaktım Üstadım özümü
Tutamadım ben sözümü."*

*"Himmetin çoktur Üstadım
Hizmetim yoktur Üstadım."*

*"Nur yolunda kořamadım,
Yandı gönlüm coşamadım
Dađlar yüksek ařamadım."*

*"Himmetin çoktur Üstadım
Hizmetim yoktur Üstadım."*

*"şan şeref perdesi kaldır,
Canla başla Nur'a daldır
şahide nefsinı kandır."*

*"Himmetin çoktur Üstadım
Hizmetim yoktur Üstadım."*

*şahide Yüksel Hanım, kocası Abdurrahman Yüksel'in tayini Emirdağ'dan Bolvadin'e çıkınca çok üzölmüş. Üstad kendisini teselli etmiş, '**Ben bazen Bolvadin'e gelirim, üzölme**' demiş. Hatıрата şöyle devam ediyor:*

"Üstad hizmet edenlerle alakadar olurdu"

"Üstad'ın ziyaretine bir tanıdık kadını götürmüştüm. Kadın yolda Üstad'ın arabasını görünce cezbeye geldi, kafasını taksiye çarptı. Üstad onun bu haline çok üzöldü, kızdı. '**Bizde cezbe yoktur**' dedi. Eve kapanıp da devamlı ibadet etmeye razı olmazdı.

"Bir defasında Üstad, Ceylan Çalışkan'a söylemişti. Telefonla Ceylan Çalışkan, '**Üstad sana çok kızıyor, ben ona muallimlik vazifesini verdim, o nasıl olur da eve kapanır?**' diye bildirmişti. Üsdad daima faaliyet ve hizmet edenlerle alakadar olurdu."

Şahide Yüksel'in beyi Abdurrahman Yüksel ilkokul öğretmeni idi. Üstadı zaman zaman ziyaret edip, dua ve alakasına mazhar olmuştu. Üstad ilkokul öğretmenlerine dua eder, alakadar olurdu. Abdurrahman Yüksel'i, biraderzadesi Abdurrahman yerine, onun gibi kabul etmişti.

Abdurrahman Yüksel de şunları söylemişti:

"Sağlık memuru Hayri Bey vardı. Onunla Üstada selam ve hürmet gönderirdim. Sağlık memuru olduğu için, iğne yapıyorum bahanesiyle Üstad'ın yanına sık sık girip çıkardı. **1946** yılından itibaren Üstad'dan feyiz ve dua almaya başlamıştık."

(bk. Necmeddin ŞAHİNER, Son Şahitler-III)